

ve hvězdách s takovou přesností – nevztahuje i na onu proslulou jediskou předtuchu, smysl vycítit nebezpečí dřív, než udeří. Ty tlusté kožešiny mohly klidně skrývat dezintegrátor nebo laserový bič.

Trhl sebou, když mu Ro položil ruku na rameno.

„Pohov, vojáku. Tohle je náš kontakt.“

Vojáku. Od doby, kdy byl Dis voják, uplynula dlouhá doba. Bylo to už dávno, co Dis něco znamenal. Dávno předtím, než našel Nihily.

Ro kolem něj prošel a sestoupil z rampy, zatímco příchozí osoba rozevřela do široka náručí.

„Marchione, Marchione, Marchione,“ zasípala s důvěrně známou radostí. „Vrátil ses k nám. Konečně. Vrátil ses na Cestu.“

„Kufo,“ odpověděl Ro, ale nepokusil se oplátit jí objetí, po němž stařena tak očividně toužila. Ta místo toho znovu spustila paže k zachumláným bokům a spokojeně se usmála na muže, který na Vnějších okrajích rozpoutal vládu teroru. „Ráda tě vidím, bratranče.“

Další překvapení. Je snad tahle babizna s vrásčitou kůží a bezzubým úsměvem příbuzná samotného Oka? Dis věděl o Roově minulosti jen málo, vyjma toho, že titul Oka zdědil po svém otci Asgarovi. Jinak toho o Roově původu nikdo moc nevěděl, dokonce ani o jeho druhu s břidlicově šedou kůží a černočernýma očima. A přesto bylo na tváři této ženy – se zvláštními tetováním tolik podobnými bleskům Nihilů – něco povědomého, i když Ro vypadal, že by ji mohl zlomit jako bariovou třtinu.

„Chyběl jsi nám,“ řekla žena a vzhlédla k Oku. „Když jsme dostali tvoji zprávu, stařešina jí sotva uvěřil...“ Odmlčela se a zvedla roztřesený prst k jeho masce. Ro jí dovolil, aby se jí dotkla, což bylo další prvenství, pokud Dis věděl. „I když bych radši viděla tvou tvář. Už je to tak dávno.“

Ro uchopil její ruku a vřele ji podržel v dlaních. „Později. Až budeme ve svatyni.“

To ji zřejmě alespoň prozatím upokojilo. „Ano. Ano, svatyně. I když teplota tam bude spíš horší než lepší.“

„Tomu jsem ochoten věřit.“

„Ale bude to stát za to... pohlédnout na Vyrovnavatele. Cítit, jak neutralizuje klid.“

„Jako to dělal náš předek kdysi dávno.“

„Jak nás učili. Nás všechny.“

V tmavých očích stařeny se zaleskly slzy. Dise zajímalo, jestli zmrznou.

„Skutečně ses vrátil z temnoty.“

Ro pustil její ruku.

„Takže nás tam vezmeš?“

Kufa se podívala na Dise, jako by jeho druh viděla poprvé. „A koho bys přivedl na Golamaranská pole? Koho bys přivedl do svatyně?“

„To je Udi Dis,“ řekl jí Ro a ukázal na Dise. „Je to... přítel.“

To se Disovi líbilo. Žádný bodyguard. Dokonce ani pilot. Přítel.

Oči staré babizny se do něj zavrtaly.

„A on je... co?“

Disovi se chtělo křičet, že je zmrzlý až hrůza.

„Je to Talortai,“ odpověděl za něj Ro. „S jeho druhem je mocná Síla.“

Očima zalétla zpět k maskované tváři svého bratrance.

„Síla?“

Tentokrát promluvil Dis. „Jsem navigátor. Průzkumník.“

Zasmála se, očividně pobavená jeho volbou slov. „Opravdu? Nu, ať jsi, kdo jsi, ať dokážeš cokoli, jsi vítán.“ Znovu se podívala na Roa. „Stejně jako kredity, které dorazily před vámi. Taková velkorysost.“

„Věděl jsem, že cesta sem pro tebe bude obtížná,“ řekl Ro. „Máš pořád ten starý rezavý pekáč?“

„*Open Hand*? Ano, ano, mám. Je napůl sežraná rzivokazy, ale pořád létá, i když ne až ke svatyni.“ Pohládla po srsti jedno z chlupatých zvířat, která trpělivě čekala vedle ní. „Slargy nás dostanou tam, kam bychom s žádným transportérem nedoletěli. Jsou silné.“ Pohlédla na Roa. „Tam, kam jdeme, musejí být.“

Jízda ke vchodu do jeskyně byla dlouhá a namáhavá. První část cesty naštěstí urazili na vznášedlových saních a slargy pofrkávaly v zadní části spídku, který s kašláním a prskáním překonával Golamaranské ledové